

Sygn. akt V U 1188/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Wiesława Kruczkowska

Protokolant: Marta Sokołowska

po rozpoznaniu w dniu 3 kwietnia 2013 roku w Białymstoku

sprawy A. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania A. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 18 czerwca 2012 roku

Nr (...)

- oddala odwołanie -

sygnatura akt V U 1188/12

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 18 czerwca 2012 r. w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. nr 153, poz. 1277 ze zm.) odmówił A. J. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ Komisja Lekarska ZUS nie stwierdziła u wnioskodawcy niezdolności do pracy.

A. J. kwestionując ustalenia ZUS co do aktualnego stanu jego zdrowia domagał się zmiany powyższej decyzji organu rentowego i przyznania mu renty z tytułu niezdolności do pracy.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wnosił o jego oddalenie podtrzymując argumentację z uzasadnienia decyzji.

Sąd Okręgowy w Białymstoku ustalił i zważył co następuje:

Orzeczeniem z dnia 11 czerwca 2012 r. Komisja Lekarska ZUS stwierdziła, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy w związku z czym organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję.

Stosownie do art. 57 w zw. z art. 58 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, legitymuje się wymaganym ustawą okresem składkowym i nieskładkowym w zależności od tego w jakim wieku

u ubezpieczonego powstała niezdolność do pracy oraz niezdolność do pracy powstała w okresie składkowym lub nieskładkowym, albo nie później niż

w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się: 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji; 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 12 i 13).

Celem ustalenia aktualnego stanu zdrowia odwołującego, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu neurologii, chirurgii naczyniowej, kardiologii i ortopedii.

Biegli sądowi po przeprowadzeniu stosownych badań lekarskich

oraz dokonaniu analizy dostępnej dokumentacji lekarskiej, rozpoznali

u odwołującego schorzenia, które szczegółowo wymienili w opinii (k. 12). Zdaniem biegłych rozpoznane schorzenia nie powodują całkowitej ani częściowej niezdolności do pracy.

Powyższą ocenę stanu zdrowia biegli z zakresu chirurgii naczyniowej i ortopedii podtrzymali w opiniach uzupełniających złożonych do akt sprawy w związku z uwagami zgłaszanymi przez odwołującego oraz złożeniem dodatkowych wyników badań.

Orzekając w przedmiotowej sprawie Sąd oparł się na ocenie stanu zdrowia dokonanej przez biegłych sądowych. Zdaniem Sądu opinie biegłych są fachowe, obiektywne, wszechstronne, należyte uzasadnione i z tych powodów zasługują na uwzględnienie. Należy dodać, że autorzy opinii legitymują się wiedzą medyczną z zakresu schorzeń rozpoznanych u odwołującego, doświadczeniem zawodowym a także znajomością zasad orzeczniczych.

Podkreślić też trzeba, iż o uznaniu za niezdolną do pracy osoby ubiegającej się o rentę, decyduje bezstronna ocena stanu jej zdrowia dokonana poprzez lekarzy specjalistów. Subiektywne odczucia odwołującego i zgłaszane dolegliwości nie mogą stanowić podstawy orzekania, jeżeli nie znajdują potwierdzenia w obiektywnych dowodach, jakimi są wyniki badań.

Skoro w toku postępowania sądowego nie udało się skutecznie wykazać, że schorzenia występujące u odwołującego powodują utratę zdolności do pracy zarobkowej, to odwołanie jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze na mocy art. 477¹⁴ § 1 kpc orzeczono jak w sentencji wyroku.